

Verhaal van de Maand december 2009

Over de gehele wereld worden er verhalen over de oorsprong van de wereld en van de mens verteld. Dit is een van die verhalen. Al gaat onderstaand verhaal misschien nog wel meer over de oorsprong van verhalen zelf, de rol van de mens daarbij. Dit is een van de oudste verhalen over Mzuri Sana.

Ooit, heel lang geleden, langer dan iemand zich kan herinneren, kende de mens nog geen nog geen verhalen. Er bestonden nog niet eens mensen, die verhalen konden bedenken,

konden navertellen of aan elkaar konden breien tot nieuwe verhalen. Je had toen alleen nog maar een enorme zee die de hele aarde bedekte. Grote golven, tevergeefs op zoek naar land om als branding op stuk te slaan, gingen de hele aarde over om uiteindelijk zichzelf in te halen. Kortom, de aarde toen was woest en leeg.

Ver boven de aarde had je natuurlijk wel een hemel. Mzuri Sana was een van de bewoners van in de hemel. Je kon hem elke dag aan de rand vinden. Hij zat dan op zijn knieën en staarde naar beneden, naar het water ver onder hem. Wat was de aarde toch saai! Wat zag je alleen maar? Golven, eindeloze golven. Als je niet oppaste werd je zeeziek, alleen al van het kijken.

Mzuri Sana van de aarde eigenlijk een grote teleurstelling. Had je daar beneden alle mogelijkheden om er iets moois van te maken (*En hij, Mzuri Sana, had ideeën genoeg! Wat er nu daar beneden was mocht geen naam hebben, dus alles was nog mogelijk!*) hadden de meeste doorsnee hemelbewoners daar helemaal géén zin in.

"Weet je wel hoe moeilijk dat is?" zeiden deze, als MzuriSana voor de zoveelste keer hen probeerde te porren voor zijn plan. "Moeten we soms met zijn allen daar dat water opzij proberen te duwen opdat er wat land vrij komt? Wie

houdt het water tegen, als het vervolgens weer terug wil stromen...eh!? En waar halen we trouwens al die planten, dieren en mensen vandaan, die op het land moeten wonen en dijken kunnen bouwen om het water tegen te houden? Denk je soms dat we beneden willen blijven? We hebben hier boven wel iets beters te doen. Hier is het tenminste lekker droog, we hebben een groot open haardvuur in de keuken, de warme chocolademelk is lekker en Habari Sana kan hele mooie verhalen vertellen." Toen zweeg Mzuri Sana, want zo mooi als Habari Sana kon vertellen was onmenselijk!

Zijn collega-hemelingen konden zo nog wel een tijdje doorgaan. Kortom, als Mzuri Sana zelfs niets deed, kwam er nooit wat van! Bovendien van dat naar alleen maar naar beneden staren kreeg je zere knieën.

Weet je wat!, dacht MzuriSana, ik laat gewoon zien wat mijn ideeën zijn. Hij pakte papier, verf en kwasten en langs de rand van de hemel begon MzuriSana te schilderen. Hij

liet zijn fantasie de vrije loop en schilderde alles wat hem leuk leek. Natuurlijk schilderde hij zeeën, maar ook land, met bergen, bossen, vlakten, meren en rivieren. Hij schilderde allerlei planten en dieren en daarna mensen. Die mensen ook ergens moesten wonen, dus schilderde hij huizen, dorpen en steden. Eigenlijk vond hij toen dat hij eigenlijk al klaar was (schilderen was een behoorlijk inspannende bezigheid!). Die mensen daar beneden moesten toch ook wat te doen hebben, dus schilderde hij geschiedenis, gebeurtenissen, anekdotes, mythen, legenden en verhalen... Hij kon niet meer stoppen...

Toen zijn verkrampde vingers eindelijk weigerden om nog één verfstreek op papier te zetten, had hij een schilderij

gemaakt dat groter was dan de totale hemel zelf. Voor de reguliere hemelbewoners was er nauwelijks meer plaats. "Zó kan de aarde eruit zien!" riep Mzuri Sana trots uit, terwijl de andere hemelingen verdwaasd tegen de achterwand van de hemel gedrukt naar de natte verf staarden. "Wacht maar. Kijk maar!"

MzuriSana boog zich voorover en begon stukje bij beetje zijn schilderij over de rand van de hemel te schuiven. Een paar slimme collega-hemelingen staken de handen uit de mouwen; hoe sneller het schilderij de zeeën beneden zouden bedekken, des te sneller hadden zij weer plek om te doen en natuurlijk te laten wat ze wilden. Met man en macht werd het eindeloze schilderij over de wateren geschoven. Het eerste land werd zichtbaar. Iedereen was diep onder de indruk. Habari Sana schreef er later zelfs een bovenmenselijk mooi verhaal over.

Sommige hemelingen werden alleen een klein beetje té enthousiast. Ze duwden en duwden en bléven duwen. Veel harder dan Mzuri Sana wilde. Toen verloren ze de greep op het immense schilderij. Met een klap viel het uit de hemel naar beneden. Mzuri Sana zag de rest van zijn geschilderde droom op de onbuigzame golven uit elkaar spatten. Overal dreven kleine stukjes: stukjes geschiedenis, stukjes leven, stukjes verhalen. Mensen en dieren nog nat van de verf vluchtten alle kanten op tot aan de randen van de vers geschilderde aarde.

Mzuri Sana schrok. Hij schaamde zich en weigerde eeuwenlang over de rand

van de hemel te kijken. Op aarde keerde gelukkig langzaam de rust terug. Plant, dier en mens leerden zich aan te passen.

Aan de stranden spoelden nog vaak kleine stukjes schilderij, kleine verhaalfragmenten aan. Sommige mensen probeerden de stukjes aan elkaar te passen. Maar hoe weet je nu of twee stukjes bij

elkaar horen? Is het bijvoorbeeld mogelijk dat Roodkapje glazen muiltjes heeft gedragen; of dat het ooit mode was dat schapen zich in wolfskleren hulden; of klopt dat soms toch niet? Was de koning van Oranje eigenlijk Mandarijn van China? Sommige mensen besteedden heel veel tijd aan het bij elkaar zoeken van passende stukjes. Verhalenzzoekers noemden de andere mensen hen dan. Of verhalenvertellers. Of verhalenbreiers. Want als je verhaalfragmenten goed aan elkaar kon breien, dan heel misschien kon je het oorspronkelijke grote schilderijverhaal van Mzuri Sana terugvinden.

*- vrij naar een Mzuri Sana -avontuur
- opnieuw verteld door Marcel van der Pol
- afbeeldingen: internet*